

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟΥ.

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΛΗΣΤΡΙΚΗ;

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀνταποκρινόμενοι στήν τιμητική πρόσκληση τῶν συναγωνιστῶν ἀδελφῶν τῆς ὁμολογιακῆς ἐφημερίδος τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου, σπεύδουμε μέ χαρά νά ἱκανοποιήσουμε τό αἴτημά τους, μέ αὐτήν τήν ὁμιλία, πού σκοπός της εἶναι νά καταδείξει πῶς ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ὅπου ἐσυγκλήθει εἰς τό Κολυμπάρι Χανίων, εἶναι μία ψευδοσύνοδος, ἀντορθόδοξη καί οἰκουμενιστική, κατά τά πρότυπα τῆς Β' Βατικάνειας συνόδου.

Θά κάνουμε μιά ἐπιγραμματική ἀναφορά στά κείμενα τῆς συνόδου, καί θά ἀναφερθούμε στά πιό σημαντικά σημεία, διότι εἶναι ἀδύνατον νά γίνει λεπτομερεῖς ἀνάλυση σέ τόσο λίγο χρονικό διάστημα. Ὡς γνωστόν, ἔχουμε σύγκλιση Ὁρθοδόξου Συνόδου, διά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ἀναφυωμένων αἱρέσεων ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας. Σέ αὐτήν τήν σύνοδο ἔγινε ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Εἶχαμε σύγκλιση ΑκΜΣ πού νομιμοποίησε ἐπίσημα καί συνοδικά τόν Οἰκουμενισμό, ἀντί νά τόν καταδικάσει ὡς παναίρεση, καθῶς ἔγινε καί ἐπίσημα ἀποδοχή καί ἀναγνώριση τοῦ Προτεσταντικοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἢ μάλλον αἱρέσεων. Ἐπετεύχθη λοιπόν ὁ στόχος τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, κοινή συναινέσει δυστυχῶς καί τῶν Ἐκκλησιῶν πού συμμετείχαν, τῆς ἐκκλησιαστικοποίησεως τῶν αἱρέσεων. Ἐγινε δεκτό ὅτι ὁ Παπισμός καθῶς καί λοιποὶ αἱρετικοί (προτεστάντες, μονοφυσίτες) εἶναι Ἐκκλησίες καί ὄχι αἱρέσεις. Ἔτσι καθιερώνετε ἡ μεταπατερική θεολογία ἀφοῦ καταλύονται ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί παραποιεῖται ἡ Ὁρθόδοξη Πνευματικότητα, ἀφοῦ δέν ἔγινε ἐξ' ἀρχῆς ἀναγνώριση ὅλων τῶν προηγουμένων συνόδων, καθῶς καί ἀκυρώθηκαν κανόνες προηγουμένων Ὁρθοδόξων συνόδων. Τά συμπεράσματα αὐτά ἐξάγονται ἀβίαστα ἐάν κάποιος μελετήσῃ τά τελικά κείμενα - ἀποφάσεις τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καθῶς καί ἀπό τίς ἀπαντήσεις καί ἀναλύσεις πολλῶν ἐγκρίτων θεολόγων καί μητροπολιτῶν.

Γιά νά γίνουν ὅλα αὐτά, χρησιμοποιήθηκαν ἀντορθόδοξοι μέθοδοι στόν τρόπο λειτουργίας της, καταλύοντας μέ τόν πιό βάνουσο τρόπο τήν Ὁρθόδοξη Συνοδικότητα πού κατά τά ἄλλα, ἐγκωμιάστηκε σέ ὑπερθετικό βαθμό. Καί ὡς ἐπιστέγασμα ὅλων αὐτῶν τῶν αἱρετικῶν θέσεων καί ἀπόψεων, οἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου, εἶναι ὑποχρεωτικές διά τό σύνολο τῶν λαϊκῶν καί κληρικῶν ἐπί

προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας καταλύοντας ὅμως τὸν ρόλο τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνέκαθεν, ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν διατήρηση ἀνόθευτης τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι γιὰ πρώτη φορά εἶχαμε συμμετοχὴ τῶν παπικῶν ὡς παρατηρητές, ὅπου μάλιστα λειτουργήθηκαν μαζί μέ τούς Ὁρθοδόξους, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν λειτουργιῶν, ἀναγνωρίζοντας ὅλα τὰ προηγούμενα ἐν τῇ πράξει.

Ἡ συγκεκριμένη δογματικὴ ἀπόφαση πού ἀναγνωρίζει τούς αίρετικούς ὡς Ἐκκλησίες, βρίσκεται στήν ἐξῆς δαιμονικὴ φράση: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἐτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς μιὰ ἄλλη χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἢ Ὁμολογία. Δηλαδή, τόσο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς καὶ οἱ ἄλλες ἐτεροδόξες χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες ἔχουν τὴν ἴδια πίστη, ἀλλὰ διαφέρουν μόνο στὴ θεολογικὴ διατύπωσή της. Ὅτι δηλαδή πρεσβεύει τὸ Π.Σ.Ε. καὶ ὅτι δηλώνει ἐδῶ καὶ χρόνια ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, προκειμένου νὰ υπάρξει συγκρητιστικὴ ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τὶς αίρετικὲς ομάδες, ἀπομένει νὰ υπάρξει πρόοδος στὴ σύγκλιση τῶν θεολογικῶν τῶν διατυπώσεων ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς δῆθεν κοινῆς τῶν πίστεως. Αὐτὴ ἡ δογματικὴ ἀπόφαση τὴν διατύπωσαν ὡς ἐξῆς: «ταχύτερα καὶ αντικειμενικότερα ἀποσαφήνιση τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερως τῆς γενικωτέρας παρ' αὐτοῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ιερωσύνης, καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς». Τὸ Ὁρθόδοξο θὰ ἦταν νὰ διατυπωνώταν ὡς ἐξῆς: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶναι Ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν ὁποία καὶ μόνον σὲ αὐτήν, κατορθώνετε ἢ κάθαρισις, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ Θέωσις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἢ σωτηρία του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὡς Ὁρθόδοξοι, γνωρίζουμε τὴν ὑπαρξίν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες αὐτοαναγορεύονται ὡς «Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες» (παπικοί, προτεστάντες, μονοφυσίτες, καὶ οἱ ἐν γένει κατεγνωσμένοι αίρετικοὶ ἀπὸ τούς ἁγίους Πατέρες). Ὡς γνωστόν, μέ τούς αίρετικούς δέν ἔχουμε κοινῶνι, διότι τίς συμφώνησις Χριστοῦ καὶ βελίαιρ, ἀλλὰ ἀναμένουμε τὴν ἐπιστροφή τους. Ἀλλὰ φυσικὰ ἀν γινόταν ὀρθόδοξη διατύπωση, τότε δέν θὰ ὑπῆρχε λόγος γιὰ νὰ

γίνει καί σύνοδος, μίας καί ὁ λόγος ἦταν νά νομιμοποιηθοῦν οἱ αἰρέσεις καί ὄχι νά καταδικασθοῦν.

Ἡ δογματική αὐτή ἀπόφαση τοῦ Κολυμπαρίου εἶναι αἰρετική διότι ἐνῶ κατά τήν ὄντολογική φύση της Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητα ἤδη υπάρχει καί γι' αὐτό εἶναι ἀδύνατο νά διαταραχθεῖ. Συγκεκριμένα στήν παράγραφο 16, σημειώνονται τά ἑξῆς: «Ἐν ἐκ τῶν κυρίων ὀργάνων ἐν τῇ Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως εἶναι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ)... Παραλλήλως, ὑφίστανται καί ἄλλοι διαχριστιανικοί ὀργανισμοί καί περιφερειακά ὄργανα, ὡς ἡ «Διάσκεψις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» (ΚΕΚ), τό «Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (ΣΕΜΑ) καί τό «Παναφρικανικόν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». Ταῦτα μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τηροῦν σημαντικήν ἀποστολήν διά τήν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου». Καί ἐρωτῶμεν: Διεσπάσθη λοιπόν ἡ ἐνότητα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; ἢ μάλλον διασπῶνται καί ἀποκόβονται ὅσοι δέν ἀκολουθοῦν τήν διαχρονία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πού ἐκφράζετε μέ τούς Ἀποστόλους, τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καί τούς ἁγίους Πατέρες;

Αὐτό συνιστά βλασφημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μιά φοβερή ἔκπτωση ἀπό τήν συνοδικῶς ὀριοθετημένη πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό τό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅπου ὁμολογοῦμε καί πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν» καί εἰς ἓν Βάπτισμα. Ἡ Συνοδική ἀπόφαση λοιπόν ἀναγνωρίσεως ὡς Ἐκκλησιῶν τῶν καταδικασθέντων αἰρετικῶν ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους στό Κολυμπάρι, εἰσάγει τόν συγκρητισμό καί τόν Οἰκουμενισμό, ὡς τήν κυρίως θεολογική γραμμή στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τήν γραμμή δηλαδή τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μίας καί εἶναι ὁ κύριος ἐκφραστής της, καί πού ἀπό τώρα καί στό ἑξῆς θά ἀκολουθήσουν καί αὐτοί πού θά παραμείνουν σέ κοινωνία μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί τούς σύν αὐτῶ. Ἄλλωστε ἀμέσως μετὰ τήν σύνοδο, δηλώθηκε ἐπίσημα ἀπό τόν ἴδιο ὅτι: Μπήκαμε στήν μεταπατερική περίοδο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων, ἐνῶ στό I,5 ὀρίζεται ἡ κατά τούς κανόνες ἀκρίβεια (βάσει τοῦ οβ' κανόνος τῆς Πενθέκτης), στό II,5 καί χάριν "οἰκονομίας" παρέχεται ἡ δυνατότητα σέ ἐκάστη τοπική Ἐκκλησία νά ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα αὐτοβούλως. Ὁ οβ' κανόνας τῆς Πενθέκτης, λέει ὅτι: **ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ ὁ γάμος ὀρθοδόξου καί αἰρετικοῦ¹**, καί ἐὰν τυχόν κάποιοι προχώρησαν τελικὰ σέ τέτοιο γάμο, νά θεωρεῖται **ἄκυρος**

¹ Στὰ κείμενα τῆς Κρήτης ὁ ὅρος "αἰρετικός" ἔχει πλήρως ἐξοβελισθεῖ καί ἀντ' αὐτοῦ ἔχει εἰσαχθεῖ αὐτὸς τοῦ "ἑτεροδόξου".

καὶ ἀκολουθῶς νὰ διαλύεται τὸ “ἄθεσμον συνοικέσιον”. Στὴν ἐρμηνεία τοῦ κανόνος ὁ ὅσιος Νικόδημος στό Πηδάλιον τονίζει ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐνώνεται “ὁ λύκος μὲ τὸ πρόβατον, καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ αἰρετικῶν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθοδόξων.”. Στὴν ἴδια σελίδα, στὴ σχετικὴ ὑποσημείωση ἀναφέρει ὅτι ὀφείλουν οἱ ἐπίσκοποι “κατ’ οὐδένα τρόπον ἄς μὴ συγχωροῦν νὰ παίρνει Λατῖνος ὀρθόδοξον γυναιῖκα, ἢ Λατινὶς γυνὴ ὀρθόδοξον ἄνδρα. Ποία γὰρ κοινωνία ἡμπορεῖ νὰ γένη τοῦ ὀρθοδόξου μέρους μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ;”.

Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἴδια ἡ σύνοδος ἐπιτρέπει τὴ δημιουργία χάους, ἀφοῦ ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἐπιλέγει, ἄνευ οὐδεμίας πανορθόδοξου ὁμοφωνίας, τὸ τί θὰ πράττει. Ὁ σκοπὸς τῆς συγκεκριμένης διάταξης εἶναι σαφὴς καὶ περιγράφεται σὲ πάμπολες οἰκουμενιστικὲς διακηρύξεις ἀποδεχομένων τοῦ γεγονότος τῶν μικτῶν γάμων, ἐπὶ σκοπῶ τῆς ὑπερβάσεως τῶν “ ἱστορικῶν διαχωρισμῶν” καὶ “τῆς ἀπωλεσθείσας ἐνότητος τῆς ἀρχικῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας”, καὶ συνιστᾷ κοινὴ οἰκουμενιστικὴ ἀντιμετώπιση. **Εἶναι σαφὲς ὅτι συνδέεται τὸ θέμα τῶν μικτῶν γάμων, μὲ τοὺς νέους οἰκουμενιστικούς τρόπους ἀναζητήσεως τῆς -δῆθεν- χαμένης ἐνότητος.** Τὸ θεολογικὸ θεμέλιο πάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ἡ ἀποδοχὴ τῶν μικτῶν γάμων ὡς μυστηρίου τῆς “ἐκκλησίας”, εἶναι τὸ **Βάπτισμα** ποὺ ἔχουν δεχθεῖ, ἕκαστος στὴν ἐκκλησία του. Μὲ ἄλλα λόγια ὡς βάση εἶναι ἡ **βαπτισματικὴ θεολογία** τὴν ὁποία υἰοθέτησε ὡς ἐπίσημη διδασκαλία τῆς ἢ Β΄ Βατικανῆς σύνοδος, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ μὲ τὴ σειρά τῆς, θεμέλιο τῆς εὐχαριστιακῆς θεολογίας, ποὺ συνιστᾷ καὶ τὴν νέα ἐκκλησιολογία τοῦ παπισμοῦ², καθῶς καὶ τὴν αἰρετικὴ θεολογία τοῦ ἐπισκόπου περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα.

Καταλύετε λοιπὸν ὁ 72^ο κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ 14^ο τῆς 4^{ης} Οἰκουμενικῆς, ὁ 1^{ος} καὶ ὁ 2^{ος} τῆς ἐν Λαοδικείας καὶ ὁ 27^{ος} καὶ 28^{ος} κανόνα τῆς Καρθαγένης. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει στὴν οὐσία καταλύσει ὁλοκλήρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, κατὰ τὸ γραφικὸ : ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταιίσῃ δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος. Ἰάκ. 2, 10. Πῶς λοιπὸν ἀκυρώνουμε αὐτὰ ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐδογματίσει; αὐτὸ ἀποτελεῖ βλασφημία κατὰ τῶν Πατέρων, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ φυσικὰ τὴν ἀπόδειξη πῶς μπήκαμε (κατὰ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο) στὴν Μεταπατερικὴ Ἐποχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ

εισάγεται ἀκρίτως ὁ Οἰκουμενισμός μέσα στήν Οἰκογένεια, καί ἀποδομήτε ἡ σωτηριολογική ἀποστολή τοῦ γάμου, διότι πῶς μπορεῖ νά γίνει συμβίωση καί κατ' ἐπέκτασιν κοινή πορεία πρὸς τόν Χριστό, πού εἶναι καί ὁ σκοπός τοῦ ἔγγαμου βίου, ὅταν τά μέλη τῆς συζυγίας δέν πιστεύουν στόν ἴδιο Θεό. Ὁ καρπός τῆς συζυγίας, τά τέκνα, ποῖον δρόμο θά ἀκολουθήσουν; τόν δρομό τῆς ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἢ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ οἰκογενιακοῦ προτύπου, κατά τό ἰδεώδες πού βιωματικά καί ἐμπειρικά ζοῦν καί κινοῦνται;

β'. Νηστεία

Τὰ ὅσα ἤδη ἀναφέρθησαν ὡς πρὸς τὸ κείμενο τοῦ γάμου ἰσχύουν καί γιὰ τὴν περίπτωση αὐτοῦ τῆς νηστείας. Ἔως καί τὸ ἄρθρο 8 ἐπαινεῖται ὁ θεσμός τῆς νηστείας, καί παρουσιάζονται οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τῆς, μάλιστα κάνοντας χρήση πατερικῶν πηγῶν ὅπως τοῦ Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ κ.ἄ. Καί ἐνῶ ὁ ἔχων λογικὴν ἀναγνώστης, ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς “συνόδου” τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς ἰσχύος τῆς νηστείας κατὰ τὰ παραδεδομένα· παρὰ ταῦτα ὁμως, ὅπως ἀντιθέτως στὸ ἄρθρο 8 ἀνατρέπονται ἄρδην τὰ ἔως ἐκείνου γραφέντα! Συγκεκριμένα στὸ ἄρθρο 8 γίνεται λόγος γιὰ “χαλάρωση” κυριολεκτικὰ περὶ ἀκυρώσεως τῆς νηστείας ὑπὸ τῶν πιστῶν, ἀκολουθῶς καί μετὰ ἀπὸ λίγες μόλις γραμμὲς τὸ ξεχνᾶ καί ἀναφέρει ἄλλους λόγους: ἀσθενείας, στρατεύσεως, συνθηκῶν ἐργασίας, κλίματος(!) καθὼς καί δυσκολίας ἀνευρέσεως νηστησίμων τροφῶν(!). Δηλαδή δέν ὑπάρχει οὔτε ἡ στοιχειώδης ἐσωτερικὴ ἐνότητα στὸ κείμενο... Ἀντὶ λοιπὸν ἡ “ποιμαίνουσα” Ἐκκλησία νὰ πιέσει πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ὅσων ἐκ τῶν ἀνωτέρω μποροῦν νὰ διευθετηθοῦν, ἀντ' αὐτοῦ **προκρίνεται ὁ εὐκόλος δρόμος τῆς κατάργησης τῆς νηστείας καί κατ' οὐσίαν τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας.** Ὁ λόγος δέν εἶναι ἄλλος φυσικὰ ἀπὸ τὴν σύμπλευση πρὸς τοὺς ἐκκοσμικευμένους “χριστιανούς” τῆς Δύσεως “ἀδελφούς” τῶν καθ' ἡμᾶς οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν καταργήσει ὅλες τὶς ἀρχαῖες διατάξεις περὶ νηστείας. Δέν εἶναι λοιπὸν παρὰ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ “οἰκουμενισμοῦ τῆς βάσης”, ὁ λόγος ὑπάρξεως τοῦ συγκεκριμένου κειμένου.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ τυπικότητα καί Κανονικότητα τῆς Συνόδου» ἔχουμε τὰ ἑξῆς:

Ἐν πρώτοις στὸ ἄρθρο 8, παράγραφος 2 ὀρίζεται ἡ ἀπαγόρευσις στοὺς ἐπισκόπους νὰ τοποθετηθοῦν ἐλευθέρως ἐπὶ νέων ζητημάτων καί θεμάτων

πού δέν ἔχουν ὀρισθεῖ στίς Προσυνοδικές Πανορθόδοξες Διασκέψεις. Τοῦτο συνιστᾷ βαρύτερη στρέβλωση τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ καί οὐσιαστικά τήν **ἀκύρωσή του**, καί τήν φίμωση τῶν ἐπισκόπων, ἀφοῦ σέ ὅλες τίς συνόδους ὑπῆρχε ἡ πλήρης ἐλευθερία νά τεθεῖ ζήτημα πρὸς συζήτηση καί ἐπίλυση. Ἀκολουθῶς στοῦ 9,3, (τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ κατ' οὐσίαν ὡς συνέχεια τοῦ 8,2,) ἀπαγορεύεται ρητὰ πᾶσα παρέμβαση ἐπισκόπου, ἐπὶ ποινῇ ἀφαιρέσεως τοῦ λόγου(!), εἰς “ἐκτὸς θέματος” ζήτημα. Ἐν ἀντιθέσει, σ' ὅλες τίς συνόδους τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρχε πλήρης ἐλευθερία λόγου εἰς πάντας, ἀκόμη καί σέ μὴ ἐπισκόπους ὅπως βλέπουμε ἐπὶ παραδείγματι στὴ συζήτηση μοναχῶν καί ἁγίου Ταρασίου (Α' πράξις Ζ' Οἰκουμενικῆς συνόδου). Ἐπεκτείνονται δὲ οἱ ἀνωτέρω ἀπαγορεύσεις στοῦ 10,3 περὶ “ἄσχετων διαλογικῶν ἀντιπαραθέσεων” τῶν ἐπισκόπων, ὡσὰν οἱ ἐπίσκοποι νά μὴν ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τους καί τοῦ ὕψους τοῦ λειτουργήματός τους καί ἔτσι νά ἐκτρέπονται -δηθεν- σὲ διενέξεις “ξένες, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετες πρὸς τὴν ἀποστολήν” τῆς συνόδου, ὅπως ἀναφέρεται στοῦ κείμενο!

Στοῦ 11,2 καθορίζεται ἡ ἀπαραίτητος “ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας” τῶν τροπολογιῶν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν, προσυνοδικὰ συμπεφωνημένων κειμένων πρὸς διαμόρφωσιν τῶν τελικῶν κειμένων, καθὼς καί ἡ ἀπόρριψις τῶν μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκτῶν τροπολογιῶν. **Εἶναι δυνατόν ἐπὶ δογματικοῦ ζητήματος νά ὑπάρχει διαφωνία καί νά συνεχίζουσιν οἱ διαφωνοῦντες ὡς νά μὴ συνέβαινε τίποτε;** Τὸ 12,1 ἀναφέρεται στὰ περὶ τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων καί διαμορφώνει μία πραγματικότητα κατ' ἐπίφασιν συνοδική μὲν, ἐν πράγματι δὲ πλήρως **ἀντισυνοδική** καὶ **παντελῶς ἀμάρτυρη** στὴν καθολικὴ, ἁγιοπνευματικὴ, συνοδικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα, ἡ διαχρονικὰ ἀκολουθούμενη πρακτικὴ ὅλων τῶν συνόδων, Τοπικῶν ἢ Οἰκουμενικῶν, ἦταν ἡ πλήρης καὶ ὁμότιμη συμμετοχὴ τῶν ἀπανταχοῦ ἐπισκόπων, ὡς ποιμένων. Οἱ ἐπίσκοποι, λόγῳ τοῦ ὁμοτίμου τῆς ἀρχιερωσύνης τους, ψήφισαν πάντες καί δέν ἦσαν -δηθεν- ἐκπροσωπούμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτο τους καί τὴν ψῆφο του. **Ἡ νέα αὐτὴ διαδικασία ἀκυρώνει τὴν διαχρονικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχὴ τοῦ ὁμοτίμου ἐπισκόπου πρὸς ἐπίσκοπον, μὲ συνέπεια τὴ διαμόρφωση δύο τύπων ἐπισκόπων: ἀφ' ἑνὸς τοῦ πρῶτου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅλων τῶν ὑπολοίπων, μὲ τὸν πρῶτο νά ψηφίζει, ἀντιπρόσωπος πλέον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ**

υπόλοιποι ὄχι. Ἡ συνοδικότητα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὀδηγήθηκε σὲ κάτι νέο, τὸ ὁποῖο μετὰ τὴ Κρήτη θὰ λειτουργεῖ ὡς παραδεδομένο ἱστορικὸ προηγούμενο πὺ θὰ καθορίζει πλέον τὴν λειτουργία καὶ ὄλων τῶν μετέπειτα μεγάλων συνόδων, ὅπου ἤδη ἔχει ἀγγελθεῖ ὅτι θὰ ὑπάρξουν.

Συνυφασμένο μὲ τὸ 12,1 εἶναι καὶ τὰ 12,2 καὶ 12,3 στὰ ὁποῖα ἐπεκτείνεται ἡ ἐκθεμελίωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, μὲ συνέπεια τὴν ἴδρυση ἑνὸς ἐπισκόπου-αὐλικοῦ . Μὲ ἀπλὰ λόγια δύνανται ἕνας ἢ καὶ περισσότεροι ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνήσουν, ἀλλ' ὡς μειοψηφοῦντες ἀποδέχονται τὴν ἀπόφαση, πὺ εἶναι τελικὰ ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας! Ἀποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν εἶναι κάποιος **μειοψηφῶν ἐπίσκοπος**, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴ ψηφοφορία, διαφωνοῦντος ἐπὶ *δογματικοῦ ζητήματος*³, νὰ ἐπιστρέφει στὴν ἐπισκοπὴ του καὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ διδάξει τ' ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πὺ ἐδίδασκε προτοῦ ἀναχωρήσει γιὰ τὴ σύνοδο. Οἱ ἀποφάσεις τῆς ΑκΜΣ εἶναι τελεσίδικες καὶ ὅπως ρητῶς ἀναφέρεται στὸ 13,2 ἔχουν πλέον **πανορθόδοξο κῦρος** καὶ ἀπλῶς **κοινοποιοῦνται** στὶς αὐτοκέφαλες τοπικὲς Ἐκκλησίες πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Συμπέρασμα βλέπουμε ὅτι ὁ ὅλος κανονισμὸς αὐτῆς τῆς ψευδοσυνόδου, ἦταν ἔτσι τοποθετημένος, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν τὰ θέματα πὺ ἤθελαν, χωρὶς πρόβλημα ἂν κάποιοι θὰ ἀντιδρούσαν ἢ θὰ εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη.

Κλείνοντας αὐτὰ τὰ λίγα περὶ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ΑκΜΣ γίνεται σαφές ὅτι ἡ σύναξη τῆς Κρήτης ὄχι μόνον δὲν πληροῖ ἀπολύτως κανένα κριτήριον ὀρθοδόξου συνόδου ἀλλὰ οἱ ὅροι λειτουργίας τῆς καὶ ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς πὺ ὠδήγησαν καὶ στὶς σχετικὲς ἀποφάσεις τῆς, συγκροτοῦν κυριολεκτικὰ μίαν ἀντισύνοδο καὶ δίχως ἀμφιβολία αὐτὸ πὺ στὴν ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία χαρακτηρίζεται ὡς **ψευδοσύνοδος**.

Στὸ 22^ο ἄρθρο τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν χριστιανικὸ κόσμον» γράφει : «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας». Τό

³ Τὸ μεγαλύτερον παράδειγμα εἶναι αὐτὸ, περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ὄχι τοῦ ἔκτου κειμένου, μὲ δογματικὸ ζητούμενον τὴν ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος στοὺς ἑτεροδόξους.

άνωτέρω, μή ἔγκυρο ἄρθρο εἶναι αἰρετικό, ἐπειδή παραβιάζει τήν ἐκκλησιολογική ἀρχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (λοιπῶν κληρικῶν, μοναχῶν και λαϊκῶν, μαζί μέ τούς ἀρχιερεῖς, συνοδικούς καί μή συνοδικούς) νά ἀποδεχθεῖ ἢ νά ἀπορρίψει ἐκ τῶν ὑστέρων τίς ἀποφάσεις σέ θέματα πίστεως, καταστῶντας ὑποχρεωτικές τίς ἀποφάσεις ἀκόμη καί ἂν δέν εἶναι σύμφωνες μέ τίς προηγούμενες Ὁρθόδοξες Συνόδους.

Εἶναι σαφῆς ἐδῶ ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς διώξεων, καθαιρέσεων καί ἀφορισμῶν τῶν ἀντιδρώντων στήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» ἐκ μέρους τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Καί ἐρχόμαστε στό σημεῖο νά διερωτηθοῦμε: ὑπήρχε λόγος νά γίνει Σύνοδος; Ἡ ἀπάντηση εἶναι πῶς ναί. Ἀλλά γιά νά καταδικάσει τόν Βαρθολομαῖο καί τούς σύν αὐτῶ ὡς παναιρετικούς καί ἀποστάτες τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διότι αὐτοί εἶναι οἱ κύριοι ἐκφραστῆς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Κάποιοι ἐπίσκοποι λένε πῶς πρέπει νά διορθωθοῦν τά κείμενα καί νά ξανασυζητηθοῦν. Καί ἐμεῖς ἀπαντάμε: νά συζητήσουμε τί; τήν κατάργηση τῆς νηστείας; τήν ἐπιβολή τῶν μεικτῶν γάμων; τήν πιό εὐγενική διατύπωση ὅτι οἱ αἰρετικοί εἶναι ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ; ὅτι τό Π.Σ.αἰρέσεων ἔχει σημαντικό Ἐνωτικό ρόλο στήν καταξοχισμένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού παρεπιπτόντως κατά τούς ἁγίους, ἡ Ἐκκλησία δέν σχίζετε, ἀλλά ἀποσχίζονται ἀπό αὐτήν οἱ αἰρετικοί;

Γιά νά ἦταν αὕτη ἡ λεγομένη σύνοδος Ὁρθόδοξη, θά ἔπρεπε:

1^{ον}) Νά καταδίκαζε τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ θρησκευτικοῦ Συγκριτισμοῦ, καί τούς κυρίως ἐκφραστῆς της, Βαρθολομαῖο, Ζηζιούλα, Ἀναστάσιο Ἀλβανίας, Ἐμμανουήλ Γαλλίας, καί ἄλλους ἐάν δέν ζητήσουν συγνώμη καί ὀρθοτομήσουν τόν λόγο τῆς ἀληθείας. Καί αὐτό εἶναι πού ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι πρέπει νά ζητήσουμε. Σύνοδο, μέ καταδίκη αὐτῶν τῶν προσώπων, καί τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

2^{ον}) Νά καταδίκαζε τό Παγκόσμιον Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ὡς Παγκόσμιον Συμβούλιο αἰρέσεων, καί καταδίκη τῶν κυρίων ἐκφραστῶν του, καί ὄχι νά τό ἐπαινοῦμε καί νά τούς ἀποδεχόμαστε ὡς Ἐκκλησίες, μέ διακήρυξει πῶς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη, καί πῶς μόνον μέσα στούς κόλπους της, καταφέρνετε ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καί ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου, καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ Σωτηρία μας.

(3^{ov}) Ἡ Σύγκληση νά γινόταν μέ ἔγκυρη ἀπόφαση, καί ὄχι ὅπως ἔγινε, κατά παράβαση δηλ. τῆς πάγιας ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας στήν συνεργασία τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.)

3^{ov}) Νά εἶχαν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς ἀποφασιστική ψήφο, κατά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί τό Ὁρθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, καί ὄχι μόνον οἱ δέκα αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, κατά τό πρότυπο τοῦ Ὁργανισμοῦ Διαχριστιανικοῦ Συγκριτισμοῦ μέ τίτλο Π.Σ.Ε.

5^{ov}) Νά μήν αὐτοαναγορευόταν σέ ἀνώτατη αὐθεντία σέ θέματα πίστεως, διότι ἡ ἀνώτατη αὐθεντία σέ σχέση μέ τό ἀπλανῶς θεολογεῖν, ἀνήκει μόνον στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. στίς συνόδους τῶν συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ἐφόσον οἱ ἀποφάσεις σέ θέματα πίστεως ἐκ τῶν ὑστέρων ἐγκρίνονται ἀπό τοὺς λοιπούς ἀρχιερεῖς καί γίνονται δεκτές ἀπό τοὺς λοιπούς κληρικούς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς, σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία, καί τό κανονικό δίκαιο.

4^{ov}) Νά εἶχε ἀσχοληθεῖ μέ τό παλαισημερολογίτικο ζήτημα, καί μάλιστα, ἔτσι ὥστε νά ἐπανερχόμασταν στήν ἐκκλησιαστική κατάσταση πρὶν τό 1924.

5^{ov}) Νά καταδίκασε τήν Μασονία, τόν Χιλιασμό, τόν Νεοπαγανισμό, τήν Σαϊεντολογία, καθώς καί ἄλλες καινούριες αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ομάδες πού προσηλυτίζουν καί ἀπομακρύνουν τοὺς χριστιανούς ἀπό τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή.

6^{ov}) Νά καταδίκασε τήν λεγόμενη Μεταπατερική Θεολογία. Δυστυχῶς, ἀρκετοί Ἱεράρχες καί θεολόγοι μακριά ἀπό τό Πατερικό, ἀσκητικό καί ὀρθόδοξο φρόνημα, θεωροῦν ὅτι δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τοὺς Πατέρες καί ὅτι ἡ θεολογία τους εἶναι ξεπερασμένη γιά τήν ἐποχή μας.

7^{ov}) Νά καταδίκασε τό ἠλεκτρονικό φακέλωμα καί τίς πάσης φύσεως κάρτες πολίτου, πού μᾶς ὀδηγοῦν στήν παγκόσμια δικτατορία τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Τὰ τελικῶς γενόμενα στήν λεγομένη ΑκΜΣ δέν εἶναι κάτι τό ἀπρόβλεπτο, ἀλλά ἀποτελοῦν τήν φυσιολογική κατάληξη μιᾶς ὀλοκλήρου πορείας αἱρετικῶν πράξεων καί λόγων τοῦ ἐκάστοτε πατριάρχου ἀπό τό 1902 καί ἐντεῦθεν. Ἀποκορύφωμα, ὅλων αὐτῶν εἶναι οἱ συμπροσευχές μέ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως Ἑβραίους, Βουδιστές, Ἰνδουϊστές, Εἰδωλόατρες κ.ἄ. στίς ὁποῖες καί πάλι πρωτοστατεῖ ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως. Τὸ φοβερὸν εἶναι, ὅτι εὐθὺς μετὰ τήν ΑκΜΣ ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς ἔδραμε σπουδαίως στήν διαθρησκευτική σύναξη τῆς Ἀσσίζης γιά νά ἀνάψει καί αὐτὸς τὸ κεράκι του στὸν κοινὸ βωμὸ τοῦ Βάαλ τῆς Πανθρησκείας (Αὐγούστος 2016). Ἄν αὐτὸ δέν σημαίνει ἄρνηση Χριστοῦ, τότε τί εἶναι; Ὑπηρετεῖ, δυστυχῶς, πιστὰ τήν

Πανθησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτὰ οὐδεὶς αἰρετικός, διὰ μέσω τῶν αἰώνων δὲν τόλμησε οὔτε κἂν καὶ νὰ τὰ σκεφθεῖ!

Ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης τυγχάνει ὁ κύριος ἐμπνευστὴς ὅλων τῶν κακοδόξων ἀποφάσεων τῆς ΑκΜΣ, καθὼς αὐτὸ ἀποτελοῦσε ὄραμα ζωῆς καὶ ἦταν ὁ διαρκὴς του στόχος. Οἱ αἰρετικοῦ χαρακτήρα θεολογικὲς θέσεις τοῦ πατριάρχου εἶναι γνωστὲς εἶναι καταγεγραμμένες τόσο σὲ κείμενα ὅσο καὶ ὡς προφορικὲς δηλώσεις, καὶ ἔχουν ἐλεγχθεῖ δημοσίως ἀπὸ θεολογικὲς μελέτες ἐπισκόπων, ἀπὸ τὴν “Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν”, ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς καθηγητὲς τῆς θεολογίας, ὅπως καὶ ἀπὸ ἄλλους κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πλευρὰ μας, δώσαμε τὴν ἀγιορειτικὴ μαρτυρία ἐκδίδοντας τὸν συλλογικὸ τόμο «Ἅγιον Ὄρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς πίστεως» τὸ 2014, καὶ τὸν ὁποῖο ὑπέγραψαν τέσσερις ἀγιορεῖτες Ἡγούμενοι. Περιέχει παλαιότερα κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, προβάλλοντας ἔτσι τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους πρὸς ἐνημέρωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σήμερα κρατεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἐπισκόπους στὸ σκότος καὶ τὴν ἄγνοια. Δι’ αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν συκοφαντοῦμε, οὔτε κατηγοροῦμε, μὰ οὔτε καὶ ὑβρίζουμε τὸν πατριάρχη, ὅπως συκοφαντικὰ μᾶς κατηγοροῦν, ἀπλῶς μὲ τὸ νὰ προβάλλουμε τόσο τὰ ἔργα ὅσο καὶ τοὺς λόγους του, ἀφήνουμε αὐτὰ νὰ μιλήσουν μόνα τους καὶ νὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ καταγγέλουν τὴν αἵρεσή του. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀποδεικνύουμε, ὅτι ἐμεῖς πραγματικὰ τὸν ἀγαποῦμε, διότι ὅποιος ἀγαπᾷ, ὁμιλεῖ καὶ μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν κολακεύει. Εὐχόμεθα ὀλοψύχως νὰ τοῦ χαρίσει ὁ Κύριος τοῦ ἐλέους μετάνοιαν, (ὅπως καὶ στοὺς λοιποὺς, ὁμόφρονες πρὸς αὐτόν, οἰκουμενιστὲς ἐπισκόπους), ὥστε νὰ ἀποκηρύξει τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Κατόπιν τούτων, ὁ νῦν Πατριάρχης στὴ συνείδηση ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, καθίσταται πλέον ὄχι ὀρθόδοξος πατριάρχης ἀλλὰ ἀρχαιαιρεσιάρχης, χειρότερος ἀπὸ τὸν πρὸ αὐτοῦ αἰρετικῶν, ὅπως ὁ Νεστόριος, ὁ Βέκκος κ.ἄ. Ὦντως ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση ποὺ ζοῦμε σήμερα, ὡς πρὸς τὴν προδοσίᾳ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, μᾶς παραπέμπει στὰ ἀλγεινὰ γεγονότα τῶν Συνόδων τῆς Λυῶν (1274) καὶ τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1439-40), καὶ ὡς Ὁρθόδοξο πλήρωμα ζητοῦμε τὴν καταδίκη του ἂν δὲν μετανοήσει

Ὡς ἀγιορεῖτες μοναχοί, γίνεται κατανοητὸ ὅτι ἔχουμε ἰδιαίτερο πρόβλημα συνειδήσεως, καθότι τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔχει ἄμεση ἐκκλησιαστικὴ

ἀναφορὰ πρὸς τὸν Οἰκουμενικό. Τὰ 114 ἔτη ἄκρας οἰκονομίας (ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν αἰρετικῆς ἐμπνεύσεως ἐγκύκλιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', τὸ 1902) καὶ ἀνοχῆς στοὺς οἰκουμενιστές-λατινόφρονες καὶ φιλενωτικούς ἐπισκόπους εἶναι ὑπὲρ τοῦ δέοντος ἀρκετά. Ἡ ζημία πὺν ἔχει προκαλέσει αὐτὴ ἢ ψευδεπίγραφη "οἰκονομία" στὴν δογματικὴ αὐτοσυνειδησία κλήρου καὶ λαοῦ εἶναι ἤδη τεραστίων διαστάσεων, μὲ συνέπεια τὴν ἀλλοίωση τῶν ὑγιῶς ἐννοουμένων ὀρθοδόξων κριτηρίων τοῦ θεολογεῖν. Σκοπὸς καὶ στόχος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπετέλεσε, καθ' ὅλην τὴν ὑπερχιλιετῆ ἱστορία του, ἡ διαφύλαξη καὶ ὑπεράσπιση τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσακις ἀνεφύη αἵρεσις ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ διαχρονικὴ ἀγιορειτικὴ στάση, θεμελιωμένη καὶ στοιχοῦσα τὴν ἱεροκανονικὴ παράδοση, ἐδίδαξε τὸ αὐτονόητο: ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, ἐν τοῖς μυστηρίοις, τοῦ αἰρετίζοντος πατριάρχου.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διακοπῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου στὸ Ἅγιον Ὄρος

Εἰδικότερα, κατὰ τὴν χρονικὴ περίοδο πὺν ἀκολούθησε τὴν ἐνωτικὴ σύνοδο τῆς Λυών (1274), πατριάρχου ὄντος τοῦ λατινόφρονος Ἰωάννου Βέκκου, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Πρῶτος καθὼς καὶ τὸ σύνολο τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μοναχῶν, ἔχοντας προβεῖ εἰς διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐδιώχθησαν καὶ -τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐμαρτύρησαν ὑπὸ τῶν ἐνωτικῶν. Κατὰ τὴν νεοτέρα δὲ ἐποχὴ (1924), ἐνεκα τῆς καινοτόμου καὶ ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖο ἀπετέλεσε καὶ τὸ πρῶτο πλήγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ τότε πατέρες συνεχίζοντες τὴν πάγια ἀγιορειτικὴ παράδοση ἐπανέλαβαν τὴν διακοπὴ τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου. Ἡ διαχρονικὴ αὐτὴ παράδοση, δυστυχῶς διεκόπη λόγω τῶν νέων συνοδειῶν, τῶν προερχομένων ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ὁποῖες τὸ 1971 ἐπανεέφεραν τὸ πατριαρχικὸ μνημόσυνο. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου γίνεται ἐπὶ σκοπῶ ἀποφυγῆς τοῦ μολυσμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐκ τῆς κακοδόξου διδασκαλίας ἢ πρακτικῆς, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν δι' Ὁρθοδόξου Γενικῆς Συνόδου καταδίκης τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν αἰρεσιάρχῶν ἐπισκόπων.

Ἐπὶ πατριαρχείας Ἀθηναγόρου, τὸ Ἅγιον Ὄρος, σχεδὸν στὸ σύνολο του, ὀλοψύχως καὶ ὡς ἐν σῶμα, ἀντέδρασε δυναμικά καὶ διέκοψε, ὡς ὠφείλε, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, (τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ κάποιοι ἐκ τῶν

Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν νέων καλουμένων Χωρῶν). Μάλιστα ὁ Ἀθηναγόρας σεβόμενος τὴν ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως τῶν Ἀγιορειτῶν δὲν τοὺς ἐδίωξε, (βλ. πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο Ἀριθ. Πρωτ. 140/Κ. 17-9-1968), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τακτικὴ τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, ὅπως καὶ τοῦ νῦν πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Οἱ δυσμενεῖς ἐξελίξεις τῶν δεκαετιῶν τοῦ '60 καὶ τοῦ '70, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ Οἰκουμενισμὸς ἦταν σὲ ἔξαρση -ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ σήμερα, ἔχοντας ὅμως ὀδηγήσει τὰ πράγματα σὲ πολὺ χειρότερη κατάσταση- ἀνάγκασε τοὺς ἀγιορεῖτες στὴν ἀπόφαση νὰ δημοσιεύσουν κείμενα ἀγιοπατερικῆς πνοῆς, πὺ κατεδίκάζαν τὸν Οἰκουμενισμὸ ὀνομάζοντάς τον "αἵρεσιν", ἀποδεχόμενοι μάλιστα καὶ τὸν χαρακτηρισμὸ πὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, αὐτὸν τῆς παναιρέσεως.

(Οἱ Ἱερεῖς Μονές πὺ προέβησαν εἰς διακοπὴν τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου:

Ἰ.Μ. Ὁσίου Διονυσίου, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Γαβριήλ,

Ἰ. Μ. Καρακάλλου, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Παῦλο,

Ἰ. Μ. Σίμωνος Πέτρας, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Χαράλαμπο,

Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Βησσαρίωνα,

Ἰ. Μ. Ἀγίου Παύλου, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Ἀνδρέα,

Ἰ. Μ. Ξενοφῶντος, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Εὐδόκιμο,

Ἰ.Μ. Ἐσφιγμένου, μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Ἀθανάσιον

Ἰ. Μ. Σταυρονικήτα μὲ ἡγούμενον τὸν γέροντα Βασίλειον (διέκοψε τὸ μνημόσυνο τὸ 1968, ἀλλὰ ἦταν καὶ ἡ πρώτη πὺ τὸ ἐπανέφερε τὸ 1971).

Ἡ Ἰ.Μ. Κουτλουμουσίου, μνημόνευε μόνο στὴν πανήγυρη τῆς Μονῆς "τυπικά" μόνον, ὅπως καὶ ἡ Ἰ. Μ. Κωσταμονίτου.)

Οἱ ἱερεῖς μονές, Διονυσίου, Καρακάλλου, Σίμωνος Πέτρας, Γρηγορίου, Παῦλου, Ξενοφῶντος, Ἐσφιγμένου, Σταυρονικήτα, Κουτλουμουσίου, Κωσταμονίτου, εἶχαν διακόψει τὸ μνημόσυνο. Ἐπίσης, ἀπὸ τίς τότε Ἰδιόρρυθμες Μονές, στὴν Ἰ. Μ. Μεγίστης Λαύρας, μνημόνευαν μόνο στὸ καθολικό, "τυπικά". Πολλοὶ ἱερομόναχοι τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος ἡγούμενος, μετὰ τὴν κοινοβιοποίησή της τὸ 1981, γέρων Ἀθανάσιος, ἐνῶ μνημόνευε "τυπικά" στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς, ὁ ἴδιος στὰ παρεκκλήσια, ὅταν λειτουργοῦσε, δὲν μνημόνευε, ὅπως ἐπίσης καὶ ἄλλοι ἱερομόναχοι τῆς

Μονῆς. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ σὲ ἄλλες Μονές, ὅπως π.χ. στὴν Ἱ. Μ. Ἁγίου Παύλου, στὴν ὁποία ὁ παπά-Παῦλος συνέχισε μέχρι τέλους νὰ μὴ μνημονεύει (+1995), καίτοι ἡ Μονὴ μετὰ τὴν παραίτηση ἐκ τῆς ἡγουμενείας τοῦ γέροντος Ἀνδρέα ἐπανέφερε τὸ μνημόσυνο, ἐπὶ ἡγουμενίας γέροντος Παρθενίου. Πάντως, καὶ ἄλλες Ἱ. Μονές ἀντιδρουῦσαν καὶ δὲν ἤθελαν τὸ μνημόσυνο καὶ οἱ ὁποῖες μνημόνευαν περισσότερο ἀπὸ “εὐγένεια”. Ἐπίσης σὲ ὅλες τὶς Ἱερὰς Σκῆτες καὶ στὰ περισσότερα κελλιά δὲν μνημόνευαν, τόσο ζηλωτὲς ὅσο καὶ μὴ ζηλωτὲς.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρουμε, ἐνδεικτικῶς μόνον, τὶς ἀπαντήσεις δύο Ἱερῶν Μονῶν πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα περὶ τοῦ ζητήματος τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου.

Ἡ Ἱ.Μ. Καρακάλλου εἰς ἀπάντησίν της πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα, εἶχε γράψει τὰ ἐξῆς: “ Ἡ καθ’ ἡμᾶς Ἱερὰ Μονὴ ὑπὸ στοιχεῖα ΙΔ’ ἐν τῇ σημερινῇ Συνάξει 21.9.1972 ἐξήτασε καὶ αὐθις τὸ ἐπίμαχον θέμα τοῦ μνημονεύματος...Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐν πεποιθήσει καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ συνεχίσεως τῆς διακοπῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας, ἐφ’ ὅσον ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ὁ Α’ θὰ συνεχίσει τὴν τηρουμένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γραμμῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε χαράξει ὁ Ἀθηναγόρας.” (βλ. Ο.Τ. ἀρ.φ. 213, 1-7-1974).

Ἡ Ἱ.Μ. Ἁγίου Παύλου, ἐπὶ ἡγουμενίας τοῦ γέροντος Ἀνδρέα, ἀπήντησε ὡσαύτως: “...ἡ ἀπόφασις ἡμῶν εἶναι ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς συζήτησιν παρὰ μόνον ἐφ’ ὅσον δηλωθῇ ὑπὸ τῆς Α. Παναγιότητος διὰ τοῦ τύπου ὅτι δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν τοῦ προκατόχου Αὐτοῦ”. (ὁ. π.)

Ἐπίσης ὁ αὐτὸς ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς π. Ἀνδρέας στὴ σχετικὴ του ἀπάντηση πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα ἀνέφερε: “Λόγοι ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ μνημόσυνο, διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶναι νεωτεριστής, βαδίζει τὰ ἴχνη τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποίου τὰς ἀπόψεις καὶ τὰ αἰρετικά φρονήματα δὲν κατεδίκασεν”. (ὁ. π.)

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἡ Ἑκτατος Διπλὴ Ἱερὰ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἰς τὴν ΝΒ’ Συνεδρία, τῇ 13ῃ Νοεμβρίου 1971 καὶ κατόπιν πολλῶν διεργασιῶν ἀπεφάσισε ὅτι:

«..ἐπαφίεται εἰς τὴν συνείδησιν ἐκάστου μονῆς ἢ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

Πάντως ὀφείλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι στὰ θέματα τῆς πίστεως δὲν χωροῦν τυπικότητες καὶ εὐγένειες. Ἡ πίστις δὲν εἶναι θέμα εὐγενείας πρὸς πρόσωπα, ἀλλὰ ὁμολογίας καὶ τηρήσεως τῆς ἀκριβείας τῶν δογμάτων, **“Εἰς τὰ τῆς πίστεως οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις”**, ὅπως ἐτόνιζαν οἱ παλαιοὶ ἁγιορεῖτες.

Ἡ δι’ ἐπιστολῶν ἐνημέρωσις, πρὸ καὶ μετὰ τῆς ΑκΜΣ

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἁγιορειτικῆς μοναστικῆς πολιτείας, ἔχοντες λόγον εὐθύνης ἀναφορικὰ πρὸς τὰ θέματα πίστεως καὶ παραδόσεως, θεωρήσαμε ὡς ἐπιβεβλημένο πνευματικὸν καθῆκον μας τὴν κινητοποίησίν μας, μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ κατὰ τὴν τάξιν. Ἀπευθυνθήκαμε λοιπὸν ἐντὸς τοῦ ἔτους 2016, μὲ δύο δημόσιες ἀνοικτὲς ἐπιστολὲς πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα καὶ τοὺς Καθηγουμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Κατ’ ἀρχάς, στὴν ἐπιστολὴ μας τῆς 13^{ης} Μαΐου 2016, πρὸ τῆς λεγομένης “ Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου” τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης, εἶχαμε δηλώσει, ὅτι ἐὰν ἢ ἐν λόγῳ σύνοδος δὲν ὀρθοτομήσει τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ δὲν καταδικάσει τὴν παναίρεση τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ εἴμεθα, ὡς ἐκ τούτου, ὑποχρεωμένοι νὰ ἐφαρμόσουμε τοὺς ἀρμοδίους Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, πού ὀρίζουν τὰ περὶ διακοπῆς μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου 15^{ος} κανόνα τῆς ΑΒ συνόδου τοῦ Ἁγίου Φωτίου, ὁ 33^{ος} κανόνας τῆς Λαοδικίας (343) καὶ ὁ 31^{ος} κανόνας τῶν Ἀποστόλων.πατριάρχου).

Τέλος, εἶχαμε ἐπισημάνει στὴν δευτέρᾳ ἐπιστολῇ μας, τῆς 20^{ης} Ἰουνίου 2016, ὅτι ἀναμέναμε, ἐντὸς εὐλόγου χρονικοῦ διαστήματος, ἀφοῦ συζητηθεῖ τὸ ὅλον ζήτημα τῆς λεγομένης Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ἀπὸ τὸ κατ’ ἐξοχὴν θεσμικὸν ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, νὰ ληφθεῖ μία ξεκάθαρη θέση ἔναντι τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων. Τὸ ἐρώτημα πού ξεκάθαρα τίθεται καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπάντηση ἀναμένουν πάντες οἱ ἀγωνιῶντες πιστοὶ εἶναι: **οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου εἶναι ὀρθόδοξες ἢ αἰρετικές;**

Ἀντὶ ὁμῶς τῆς ὀφειλομένης σπουδῆς ὅπου ὤφειλε τὸ καθ’ ὑμᾶς ὄργανο νὰ ἐπιδείξει ἔναντι ἑνὸς τόσο σημαντικοῦ ζητήματος, ὑπῆρξε ὄχι μόνον ἢ ἀπόλυτος σιωπῆ, γιὰ τόσους μῆνες, ἀλλὰ καὶ κάποιες ἐκ τῶν Ἱ. Μονῶν

προέτρεξαν καὶ ἐνήργησαν, κατὰ παράβασιν τῶν ἀρμοδίων διατάξεων τοῦ Κ.Χ.Α.Ο., διωγμὸ ἐναντίον Ἀγιορειτῶν μοναχῶν πρὶν κἄν συνέλθῃ ἡ καθιερωμένη Διπλὴ Ἱερὰ Σύναξις.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ Διπλὴ Σύναξις ἕως καὶ σήμερον δὲν ἔχει λάβει θέση. Ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν αἰτία τῆς ἐνόχου σιωπῆς καὶ τῆς ἀποφυγῆς νὰ ἐκδωθεῖ ὑπεύθυνη ἀπόφαση σχετικὰ μὲ τὴν ΑκΜΣ, φῶς ρίχνει ἡ ἐπίσημη ἔκθεση πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα Ἀρχιμ. Τύχωνος (ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στίς 23-9-2016 στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο). Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἄλλωστε ἐκπροσωπήθηκε ἐπισήμως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συγκεκριμένου ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὴν θεσμικὴν ιδιότητα τοῦ συμβούλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ τραγικὸν μὲ τὴν ἔκθεσίν του εἶναι ὅτι, παρὰ τὶς κάποιες μικροεπισημάνσεις, περιγράφει τὴν αἰρετικὴν ψευδοσύνοδο ὡς ὀρθοδοξοτάτη.

Ἄπαντες ἰστάμεθα ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν μας, ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱστορίας. Ἡ ἕως τώρα ἀκολουθουμένη πορεία ἔχει βοηθήσει στὴν ἀνεμπόδιστο ἐξάπλωση τῆς αἱρέσεως, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια. Ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὑπευθύνων θὰ ζητήσῃ ὁ Κύριος τὸ “αἷμα” τῶν ψυχῶν ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκε. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἅς ἀναλογιστεῖ ἕκαστος τί εἶδους Ἅγιον Ὄρος θέλουμε νὰ παραδοθεῖ στίς ἐπόμενες γενεές, καὶ τί εἶδους μοναχοὶ θὰ ἐγκαταβιώνουν σ’ αὐτό. Ἡ κατάντια τοῦ παπικοῦ μοναχισμοῦ ἅς μᾶς προβληματίσει... Ἐμεῖς ὡς ἀγιορεῖτες μοναχοὶ διαχωρίζουμε, πλέον, τὴν θέση μας ἐναντι τῆς ἕως τῆς σήμερον ἀκολουθουμένης πορείας. Δὲν συμφωνοῦμε οὔτε συνευδοκοῦμε, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμε τὴν συμπόρευση μὲ τὴν οἰκουμενιστικὴ ἀποστασία ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν μπορούμε νὰ συνεχίσουμε νὰ στραγγαλίζουμε τὴν ὀρθόδοξο συνείδησίν μας καὶ νὰ παριστάνουμε ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε μὰ οὔτε καὶ νὰ δικαιολογοῦμε συνεχῶς τὰ ἀδικαιολόγητα, καλύπτοντας τὰ αἰρετικὰ φρονήματα τοῦ πατριάρχου. Δὲν πήγαμε στό Ἅγιον Ὄρος ἀφήνοντας πίσω γονεῖς, οἰκείους, σπουδές, ἐργασίες, γιὰ νὰ καταντήσουμε αἰρετικοὶ καὶ νὰ μᾶς σέρνει πίσω του ὁ κάθε ἀσεβῆς, αἰρετικὸς πατριάρχης καὶ ἐπίσκοπος. Μὴ γένοιτο! Εὐχόμεθα ὀλοκαρδίως τὴν ἀλλαγὴν πορείας πλεύσεως, τῆς θεσμικῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὴν ἀπόκτηση τῆς χάριτος τῆς ὁμολογίας, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα, εἰδικὰ ἐν καιρῷ κηρυσσομένης αἱρέσεως.

Κατόπιν, όλων τῶν ἀνωτέρω, πιστεύουμε ὅτι ἀνεδείχθη ἡ ἄκρα σοβαρότης τῆς ἐν Κρήτη συνόδου καὶ τῶν σωτηριολογικοῦ χαρακτῆρος ἐπιπτώσεων πού ἔχει γιὰ τοὺς πιστοὺς. Οὐδεὶς ἀπὸ ἐμᾶς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ τὰ φοβερὰ λόγια τῆς Κυρίας θεοτόκου, πού εἶπε στὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Ζωγραφίτη: “ ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ μου”. Ὅμοιοι πρὸς τοὺς τότε ἐνωτικὸς λατινόφρονες εἶναι οἱ, ὄντως πολὺ χειρότεροι ἐκείνων, σημερινοὶ οἰκουμενιστές. Ἐμεῖς ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ δὴ ὡς ἁγιορεῖτες μοναχοί, ἀκολουθώντας τοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἰδικᾶ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Πρῶτο καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἁγιορεῖτες ὀσιομάρτυρες ἐπὶ Βέκκου, ἐφαρμόζοντας τοὺς ἀνωτέρω κανόνες πού ἀναφέραμε, καὶ ὅπως καὶ ἐκεῖνοι **προχωρήσαμε χάριτι θεία εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην ὑποχρεωτικὴ διακοπὴν τῆς μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ πατριάρχου**. Λυπούμεθα, διότι ἡ ὄντως ὀδυνηρὴ καὶ στενάχωρη αὕτη ἀπόφαση ὀφείλεται, καθ’ ὀλοκληρίαν, στὴν συνολικὴ αἰρετικὴ πορεία τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ἐπιστέγασμα τῆς ὀποίας εἶναι οἱ αἰρετικὲς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης.

Τηροῦμε μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὡς Ἁγιορεῖτες πιστὰ τὰ τῶν θεοφόρων Πατέρων. Τέλος, διευκρινίζουμε πρὸς πάντας, ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἀγῶνας τὸν ὀποῖον ἀναλαμβάνουμε γίνεται πρωτίστως γιὰ λόγους σωτηριολογικῆς φύσεως, ἐμμένοντες, πιστοὶ στὴν ἐκκλησιολογία τῆς Ὀρθοδόξου πατερικῆς παραδόσεως, καὶ ἔνεκα τούτου, **ἐντὸς τοῦ Σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Δὲν προβαίνουμε εἰς σύστασιν ἐτέρας “ἐκκλησίας” ὅπως πολλοὶ θὰ μᾶς ἐπισυνάψουν, ἄπαγε τῆς βλασφημίας, οὔτε προσχωροῦμε σὲ παρατάξις. Μένοντας πιστοὶ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, παραμένουμε ἀπλὰ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ καὶ ὀμολογοῦμε τὴν διαχρονικὴ ἁγιοπατερικὴ σωτήριον ἀλήθεια πού παραλάβαμε, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Καταδικάζουμε καὶ ἀναθεματίζουμε τὴν Παναίρεση τοῦ Διαχριστιανικοῦ, Διαθρησκειακοῦ, Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθὼς καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς λεγομένης ΑκΜΣ. Ὅ,τι ἄλλο κυκλοφορήσει εἰς βάρος μας, θὰ ἀποτελεῖ κατάπτυστη συκοφαντία.

Στίς κατὰ καιροὺς ὀμιλίες μας καὶ συνδιαλέξεις μέ πιστοὺς καὶ ἀδελφοὺς εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων καταφερθήκαμε ἐναντίον προσώπων τινῶν. Ἀντιθέτως, συμμορφούμενοι πάντοτε μέ τὸ πατερικόν λόγιον «... οὐ τὸν αἰρετικόν, ἀλλὰ τὴν αἵρεσιν, οὐ τὸν ἄνθρωπον

ἀποστρέφομαι, ἀλλά τήν πλάνην μισῶ καί ἐπισπάσασθαι βούλομαι», στιγματίζουμε μόνον συγκεκριμένες δοξασίες, πλάνες καί συμπεριφορές. Διότι κάθε αἵρεση ἔχει καί ἕναν αἰρεσιάρχη, πού ἐνεργεῖ τίς κακοδοξίες. Θά εὐχόμεσταν, ὅπως ὅλοι μας πιστεύω, νά ὑπῆρχε εἰρήνη στήν Ἐκκλησία, ὁ Πατριάρχης μας καί οἱ ἐπίσκοποι νά ὀρθοτομοῦσε τόν λόγο τῆς ἀληθείας, νά μήν ὑπῆρχαν τά σκάνδαλα καί ἡ **προδοσία τῆς Πίστεως**. Νά μπορούσαμε καί ἐμεῖς οἱ ταπεινοί μοναχοί, νά διάγουμε τόν βίο μας ἀπερίσπαστοι ἀπό τά θέματα αὐτά, ἀσχολούμενοι μόνον μέ τās ἀμαρτίας μας, τήν μετάνοια καί τήν ἔνωσή μας μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦν. Ὅμως ἐπειδή ἡ κατάστασις ἔχει ξεφύγει, δηλώνουμε πώς, μέ τήν χάρη καί τήν βοήθεια του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, καί τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου καί πάντων τῶν Ἁγίων, δέν θά σιωπήσουμε, δέν θά σταματήσουμε τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἀντιχριστῶν δυνάμεων, καί ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου θά προσπαθήσουμε, ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι, νά εἴπωμεν καί ἐμεῖς οἱ ταπεινοί: « Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά σε πατροπαράδοτον σέβας. Ἐν σοί ἐγεννήθημεν, καί σοί ζῶμεν, καί ἐν σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καλέσει καιρός, καί μυριάκις ὑπερ σοῦ τεθηξόμεθα.»

“Ὅτινες τήν ὑγιῆ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιούμενοι ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι τοῦς τοιούτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν, μὴ ἀποστῶσιν, μὴ μόνο ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδ’ ἀδελφοὺς καλεῖν” (ἀγ. Μάρκου Ἐφέσου, Ὁμολογία ἐν Φλωρεντία, Τὰ εὐρισκόμενα ἅπαντα τ. Α΄, σελ. 422)

“ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καί σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρή αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροῖζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ’ αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.” (Μ. Ἀθανασίου, P.G. 26, 1257)